

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Margarita Evangelica

Essche, Nicolas van

Coloniae, 1545

De charitate ex fide & spe. 29

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49323)

flo Dauide decāret: Mihi autem adharere Deo
 bonū est, ponere in domino Deo spem meam.
 Non enim delinquent omnes, qui sperant in eo.
 Quia spes omnem vitiorum impetum & incur-
 sum excludit. Denique spes ista non aliquam illi-
 citam libertatem adducit, quemadmodum in il-
 lis contingit, qui noxia sensuum suorum curiosi-
 tate vane vtuntur, quorum spes non est spes, sed
 præsumptio, quamuis in Deo se sperare arbitre-
 tur. Sed illorum spes a vera spe nimium distat,
 eo quod noxia illa libertate gaudere volunt, de
 qua nos beatus Petrus commonet, dicens: Qua-
 si liberi & non quasi velamen habentes malitię
 libertatem.

De diuina charitate, quæ ex fide & spe nas-
 citur.

Cap. XXIX.

Postquam vero fides & spes taliter in Deo
 in vera & immobili tranquillitate funda-
 tæ sunt, inde tunc oritur amor quidam &
 complacentia ex eo, quod iam credidit & spera-
 uit. Porro amor iste per spem ex Deo nascitur, in
 quem & refluit, in illum videlicet nobilissimū
 fundum, quem summa beatitudo inhabitat, vbi
 in Deum transformatur. Tuncque fidē & spem
 in vinculo amoris adeo confirmat, vt nequaquā
 ultra nexus iste dissolui possit, donec anima iu-
 bente Deo mortalitatis huius exuat vestem. Cū
 autem perceperimus id, quod modo credimus,
 & frui cœperimus eo, quod speramus, tūc fides
 & spes ad nihilum redigentur, & amor solus in
 diuinæ maiestatis contemplatione aternaliter
 perdurabit. Et certe dici non potest, quantam a-
 nimæ felicitatem cōferant tres istæ virtutes the-
 ologicæ,

MARGARITAE EVANG.

ologica, cum eas quis in anima perfecte obtinuerit. Nam per fidei puritatem cogitationes in Deum cum intima fruitione subleuantur, per spei securitatē intellectus in claritate vultus sui dilatatur, & per charitatem voluntas in potissimo Dei beneplacito solidatur. Et tunc spiritus renouatur & pro modo suo cōformis spiritui Iesu Christi efficitur iuxta verba Apostoli dicentis: Renouamini spiritu mentis vestræ, & exuite veterem hominem, et induite nouum hominem qui secundum Deum creatus est. Etenim quando mēs taliter subleuata est, tūc cū Christo summa beatitudine fruitur, & corpus suū subdit spiritui regens ipsum iuxta exemplū Iesu Christi. Cum enim mens per amorem renouatur, tunc per eiusdem amoris largitatem ipsa quoque inferior pars animæ & corpus renouatur. Nunquā enim ociosus esse potest amor. Magna enim operatur si est. Nec quiescere potest, nec cessare vnquā, amare Deum, honorare Deū, Deo regratiari, Deum laudare, eius præsentia omni tempore respondere, et eius supremam laudem perficere. Ista namque sunt deliciae eius. Plus enim amatum diligit quam seipsum. Denique amor iste virtutes omnes in se comprehendit, si tamen ille verus amor est, de quo sanctus Paulus ait: Sine amore nihil habentes, sed per amorē omnia possidentes. Charitas omnia credit, quæ veritas suadet, vt credantur, fortiter sperat omnia, quæ fides recte credit: omnia suffert. Nunquam excidit, neque in hoc seculo, neque in futuro. Rationem facit patienter & benigne omnia aduersa sufferre, nulli inuidere, neminem iudicare, sed feliciter alterius congratulari tanquam suæ.

LIBER I.

suæ. Iræ reprimat, ut nec turbari, nec inflari
 possit, eamque facit omne malum detestari. Vini
 concupiscibilem restringit, quatenus non gau-
 deat super iniquitate. Mores etiam corporis in
 matura quadam & humili modestia componit
 & cunctorum est obsequijs parata. Loco infi-
 mo delectatur. In omni pressura tranquilla per-
 manet & de oblato sibi honore erubescit. Insu-
 per in anima quendam amoris languorem &
 æternitatis gustum generat. De qua charitate sic
 dicit Hugo de sancto Victore: O charitas quæ
 inextinguibiliter in præcordijs martyrum arsi-
 sti, quia nec probris, nec premijs, nec pœnis
 obrui potuisti. ¶ Denique quanto mens sei-
 psam ab intra magis nudam & ab omni ima-
 gine liberam reddit, tanto amplius a Deo tra-
 hitur ad vniendum se illi per ardentissimum a-
 morem, vbi tunc a seipsa deficit, & quanto mi-
 nus in se aliquid inuenit, cui per amorem inhæ-
 ret, tanto amorosius a sponso suscipitur, & eius
 charitate amplius vulneratur, & tãto fit ad qua-
 rendum illum studiosior, quanto eum intra se
 esse iam nouit. O quoties in hoc statu beatissi-
 mis spiritibus clamat dicens: Annunciate dile-
 cto, quia amore languo. Merito gloriari po-
 test charitas ista potatam se esse in cellarjs spon-
 si, inebriatam cœlestibus desiderijs, & complexa
 tam brachijs amoris eius. Tunc pijsimè Deus
 radios amoris sui diffundit ac dirigit in nobilem
 illum essentialem fundum cum claro ac super-
 splendente lumine suauissimæ charitatis suæ, o-
 mniaque eius interiora permanat, de quo sic ait
 sanctus Bernardus: Felix anima, quæ in Christi
 recumbit pectore, & inter verbi brachia re-
 quiescit.

MARGARITAE EVANG.

quiescit. Magna & stupenda dignatio sponsi, quod
quiescere facit animam contemplantem in sinu
suo, in quo omnem inuenit suauitatem, ut iam
merito dicat: In pace in idipsum dormiam & re-
quiescam. Hinc etenim dicit: Leua eius sub capi-
te meo, & dextera illius amplexabitur me, ubi
per caput intelligitur suprema pars animae. Si-
cut enim caput praeter ceteris membris amplius
solet exornari: ita quoque spiritualis pulchritu-
do praecipue consistit in suprema parte rationa-
lis animae, in qua imago gloriosissimae Trinita-
tis inuenitur. Vnde Elaias: Gaudens gaudebo in
domino, quia induit me vestimēto salutis, et tan-
quam sponsam decorauit me.

Qualiter anima diuino sese amori debeat
mancipare. Cap. XXX.

O Anima nobilis, si quid apud dilectum tu-
um efficere desideras, assume tibi amo-
rem Dei. Nihil enim fortius est anima cha-
ritatis telo vulnerata, quippe quae non mundum
hunc tantum, sed ipsum quam inuincibilem De-
um vincit. Est reuera vigorosus admodum & a-
cutus amor, qui diuinam abyssum penetrare &
transagitare potest. Noli o anima negligere sa-
gittis amoris impetere dilectum tuum, quin po-
tius sine cessatōe vulnera eum, donec eius actu
ali amore capi & constringi merearis. Ait quo-
dam loco ipse dominus: Vulnerasti cor meum
soror mea, sponsa vulnerasti cor meum, id est,
immensam pulchritudinem meam & superdeli-
ciosissimam dulcedinem meam desiderijs tuis vi-
olenter penetraſti, o soror mea sponsa, quam in-
comparabiliter te amare oportet Deum tuum,
quae